

I.

NO PASSA RES

DOCTORA: Finalment avui serem testimonis d'un cas, que no intenta ser model definitiu, ni molt menys, però que per mi té un valor personal i professional únics, sincerament m'emociona, va ser la meva primera experiència com a terapeuta aquí a l'hospital i va ser també, per mi, el descobriment d'un treball renovador que encara està en marxa i per desenvolupar. Tots sabem que la incertesa domina per sobre de totes les nostres intencions; la ment humana és imprevisible, cada cas és un univers autònom. Per fortuna, potser, per la pròpia naturalesa dels seus protagonistes, aquest cas revela una petita esperança.

Observeu:

Nosaltres treballem en aquesta cambra tancada, un vidre aquí al davant que servirà de mirall. Una mena de finestra potser que obrim i tanquem, amb la persiana. Jo m'ubico aquí, puc sortir i entrar. Un telèfon que servirà per generar intercanvi amb els professionals que se situen fora. Imagi-

neu-vos la situació, per si de cas necessito el seu suport. De vegades es produeixen situacions complicades.

Mentre, la família ocupa l'espai...

Els no us veuran, el joc de llums no els ho permet.

Mireu: Ella, la mare; Ell, el pare i el noi, Claudi, que s'asseuen. Aquestes seran les seves cadires.

Esperen, nerviosos.

Els inicis van ser molt durs. Ara en Claudi s'ha recuperat, però li va costar molt *re-fer-se*, com m'agrada dir, *re construir-se*, quasi literalment. Un primer símptoma extraordinari de la seva... curació? Millor dit, recuperació, va ser quan va començar a intervenir en les trobades familiars.

Observareu només una mostra de la feina que hem desenvolupat, aquests últims tres anys, un viatge en el temps a partir del punt d'inflexió en què cadascun dels membres de la família intenta reconstruir com va començar tot.

Com va començar tot? (*A la família.*)

I el moment en què en Claudi va iniciar la seva participació, al principi molt tímidament... i com, molt a poc a poc, va anar reconstruint el seu camí... ja ho veureu. Potser a través del relat podrem trobar aquest punt en què tot es torça: quan sembla que no passa res... sabeu? On comença tot?

Mireu, estan nerviosos, jo els he dit que m'esperessin un moment: aquesta podria ser una sessió representativa dels inicis.

Tant de bo tot això ens ajudi a trobar la llavor. No sempre podem parlar en aquests termes. Només això. Només això, una petita esperança.

És el torn de la mare.

A la família.

On ens vam quedar en l'última sessió?

ELLA: Havia començat a parlar sobre la casa.

ELL: Parlaves de la casa.

DOCTORA: Heu reflexionat sobre la discussió que vau tenir?

ELL: Jo no hi he pensat, la veritat.

ELLA: Si no em deixa parlar mai...

DOCTORA: Avui ho podràs fer. Claudi, què en penses tu?

Silenci.

Res?

ELL: La veritat és que sí que hi he pensat una mica.

DOCTORA: Molt bé.

ELLA: Una mica.

ELL: Potser que no discutim, no? Teresa, no cal.

DOCTORA: No cal, no. Recordeu la pregunta? On creieu que va començar tot?

ELL: Parlaves de la casa.

DOCTORA: És el seu torn. (A ELL.)

ELL: És clar.

ELLA: Puc, doctora? Ai, Teresa?

DOCTORA: Comença, sí.

ELLA: Aquesta és la imatge que nosaltres volíem recollir quan ens vam traslladar aquí, oi? Aquesta casa de camp.

DOCTORA, a ELL: Pots no estar-hi d'acord.

ELLA: No sé què vols que et digui, per mi tot comença aquí.

ELL: Era el que volia. Estava cansat de la ciutat.

ELLA: No tenies feina.

ELL: No tenia feina, no.

Silenci.

Però ens estimàvem.

Silenci.

ELLA: A mi em va fer por. Deixar-ho tot, per venir fins aquí... vull dir, allà, a la casa...

Però no puc oblidar el moment en què vam obrir la porta i al fons, per darrere dels finestrals, es veia el bosc.

Tu em tenies abraçada i una càlida brisa em tocava la cara.

Silenci.

CLAUDI, com si respongués a una pregunta: El meu germà no ha pogut venir.

Silenci.

ELLA: És fora.

ELL: On és?

ELLA: Com que on és? Vas parlar amb ell fa un parell de dies!

ELL: Ah, sí, sí.

ELLA: En una travessa als Alps.

ELL: És clar, és clar. S'entrena.

ELLA: Exacte, s'entrena. Ell mai para quiet. Però sap que veníem.

Ho sap.

Silenci.

CLAUDI: Només ho volia dir.

ELLA: Molt bé.

CLAUDI: Perdó, no he aixecat el braç abans de parlar.

Aixeca el braç.

ELL: No cal.

CLAUDI: Només això.

ELLA: Ja ho has dit, no?

ELL: Helena!

CLAUDI: Perdó.

DOCTORA: No cal, Claudi.

ELLA: Ho... sento.

DOCTORA: És sincera, Claudi, ho veus?

Continua, Helena!

ELLA: Aquí, a aquesta banda, hi ha d'haver... uns grans finestrals que donen a un bosc frondós i profund... de vegades, fins i tot emboirat.

Hi ha d'haver uns grans finestrals.

ELL: Aquí, sí, i els boscos que tu dius al fons.

ELLA: Hi ha de ser.

ELL: I la taula al mig.

ELLA: Sí, però abans necessito sentir l'ambient.

Se senten els cants d'uns ocells, el lladruc d'un gos a la llunyania. El silenci del món rural.

No, de casa nostra, dels nostres boscos.

S'afegeix el so d'una radial i de martells...

ELL: Que ets punyetera.

ELLA: Ara, sí que em sento com a casa.

ELL: I la taula al mig.

ELLA: Amb les tres cadires. Una taula de fusta crua i cadires rústiques.

Veiem una taula.

Més o menys així, sí.

ELL: I l'escala que puja a les habitacions.

I una escala.

ELLA: Però els finestrals han de ser molt visibles, perquè hi ha d'entrar força llum. M'és igual la resta.

ELL: T'és igual, sí.

Silenci.

Vull dir... els primers temps vam estar-hi bé.

Silenci.

ELLA: Aquell dia jo havia fet cridar el meu marit.

ELL col·loca una síndria a sobre la taula.

ELL: A mi.

Silenci.

ELLA: Encara no ens havíem separat.

Silenci.

No, no ens havíem divorciat. Ell havia baixat a viure a la granja de cavalls. Quant temps vam estar junts a casa? Tres mesos? Quatre?

ELL: Va ser aquell dia?

ELLA: Va ser aquell vespre, i no em vaig adonar del que havia passat de veritat fins després.

Pensant-hi, saps, Teresa? On havia començat tot.

Va ser precisament aquell vespre en què...

ELL: Però no hauries pogut fer-hi res.

ELLA: Tu, què en saps?

ELL: No.

ELLA: Hauria pogut, sí; hauria pogut; hauria pogut.

ELL: Helena!

ELLA: Què?

CLAUDI s'aixeca afectat pel que ha sentit i es dirigeix cap a la sortida, però es queda al llindar. Pausa. Som a la casa de la muntanya.

.....

ELL: On és en Claudi?

ELLA assenyala a dalt. ELL té la intenció de pujar-hi, però no ho fa.

ELLA: No ha sortit de la seva habitació des d'ahir al vespre, quan va arribar després d'haver estat amb tu.

ELL: Jo no li he fet res.

ELLA: No t'estic acusant.

ELL: Però per què fas la precisió, que no surt de l'habitació després d'haver estat amb mi.

ELLA: Ai, Pere, no comencis!

ELL: No, tu ho has dit. Jo no li he fet res.

ELLA: Molt bé.

ELL: Vols que hi pugui.

ELLA: No ho sé. Jo no vull discutir amb tu.

Com estan els cavalls?

Silenci.

ELL: Claudi! Claudi, baixa immediatament!

On és l'Eloi?

ELLA: Com que on és?

ELL: Ah, sí és clar.

Eh, Claudi! Claudi, baixa immediatament o et juro que...

ELLA: Vols fer el favor de quedar-te tranquil. No sé per què t'he fet venir.

ELL: Marxo, eh? Ja havíem quedat així, oi?

Silenci.

Oi?

ELLA: Sí.

Calla, que em sembla que he sentit unes passes.

Silenci.

Ara baixa.

ELL: Ara baixa, sí.

Dissimulant.

Doncs, bé?

ELLA: Voldràs una mica de cafè?

ELLA s'asseu.